

VI SA/Wa 2039/08 - Wyrok WSA w Warszawie

Data orzeczenia	2008-12-11	<i>orzeczenie prawomocne</i>
Data wpływu	2008-09-22	
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie	
Sędziowie	Andrzej Czarnecki /przewodniczący/ Ewa Frąckiewicz Ewa Marcinkowska /sprawozdawca/	
Symbol z opisem	6037 Transport drogowy i przewozy	
Hasła tematyczne	Transport	
Skarżony organ	Inspektor Transportu Drogowego	
Treść wyniku	Oddalono skargę	
Powołane przepisy	Dz.U. 2004 nr 204 poz 2088 art. 18 ust. 5 lit. a <i>Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym - tekst jednolity.</i>	

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Andrzej Czarnecki Sędziowie Sędzia WSA Ewa Frąckiewicz Sędzia WSA Ewa Marcinkowska (spr.) Protokolant Agnieszka Gajewiak po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2008 r. sprawy ze skargi "A." Sp. z o.o. z siedzibą w W. na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego z dnia [...] lipca 2008 r. nr [...] w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej oddala skargę

UZASADNIENIE

W dniu [...] grudnia 2007 r., inspektorzy [...] Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego dokonali kontroli samochodu [...] o nr rej. [...]. Kierowcą pojazdu był K. P., który przedstawił wypis z licencji nr [...] na wykonywanie krajowego transportu drogowego osób udzielonej przedsiębiorstwu A. Sp. z o.o. z siedzibą w W., upoważnienie na użytkowanie pojazdu, dowód osobisty, prawo jazdy, dowód rejestracyjny, książkę kasy rejestrującej, paragon kasy fiskalnej, świadectwo legalizacji pierwotnej i ponownej taksometru elektronicznego, fakturę VAT. W wyniku czynności kontrolnych ustalono, iż w kontrolowanym pojeździe zamontowany był taksometr elektroniczny CEZAR fiskalny RPT [...].

[...] Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego decyzją z dnia [...] marca 2008 r. nr [...] nałożył na spółkę A. karę pieniężną w kwocie 5000 złotych, wobec stwierdzenia wykonywania **przewozów okazjonalnych** w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do **przewozu** nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą z naruszeniem zakazu określonego w art. 18 ust. 5 lit. a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004, Nr 204, poz. 2088 ze zm.), dotyczącym zakazu umieszczania i używania w pojeździe taksometru. Podstawę rozstrzygnięcia stanowił art. 92 ust. 1 oraz ust. 4 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004, Nr 204, poz. 2088 ze zm.) oraz lp. 2.9 ust. 1 załącznika do tej ustawy.

A. Sp. z o.o. wniosła odwołanie od tej decyzji, domagając się uchylecia nałożonej kary, zarzucając organowi naruszenie przepisów k.p.a. oraz oparcie zaskarżonej decyzji o przepisy, wobec których istnieje obawa niekonstytucyjności. W jej ocenie organ naruszył art. 77 k.p.a., gdyż nie zebrał i nie dokonał szczegółowej analizy materiału dowodowego w sprawie. Dodatkowo podkreślił, iż na podstawie definicji zawartych w art. 4 ustawy o transporcie drogowym, w zakresie **przewozów okazjonalnych** zawierają się także transport drogowy i transport drogowy taksówką.

Spółka wyjaśniła, iż zakazy określone w przepisie art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym, nie dotyczą przewoźników przedsiębiorców wykonujących **przewozy okazjonalne** w krajowym transporcie drogowym profesjonalnie, jako działalność podstawową. Odwołująca podniosła również, że przepis art. 18 ust. 5

ustawy o transporcie drogowym może zostać uznany za niekonstytucyjny wobec kolizji z zasadami wynikającymi z ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz.1807 ze zm.).

Skarżąca, wnioski o wstrzymanie wykonania decyzji i zawieszenie postępowania uzasadniła faktem, iż została złożona skarga konstytucyjna do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją przepisów ustawy o transporcie drogowym, których naruszenie zarzucił jej organ I instancji i w szeregu innych sprawach ze skarg strony, tutejszy Sąd pozytywnie rozpatrywał takie wnioski.

Rozpatrując powyższe odwołanie Główny Inspektor Transportu Drogowego decyzją z dnia [...] lipca 2008 r. nr [...] utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję w całości stwierdzając, że skarżąca wykonywała **okazjonalny przewóz** osób z naruszeniem zakazu umieszczania i używania w pojeździe taksometru.

W uzasadnieniu decyzji organ odwoławczy podkreślił, iż z dokumentacji fotograficznej jednoznacznie wynikało, że kontrolowany pojazd był zarejestrowany i przystosowany do **przewozu** nie więcej niż 9 osób z kierowcą, zainstalowany był w nim taksometr, zaś kierowca, był zatrudniony przez stronę, która posiadała licencję na wykonywanie krajowego transportu drogowego osób. Organ w uzasadnieniu decyzji odnosząc się do wniosku strony o zawieszenie postępowania, podkreślił, iż opierał się na zasadzie przekonywania ujętej w art. 11 k.p.a. Nie podjął zatem polemiki z rozważaniami strony w przedmiocie niekonstytucyjności przepisu art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym, lecz uzasadnił dlaczego uznał, iż w niniejszej sprawie nie widział podstaw do zawieszenia postępowania. Organ podkreślił, iż istotą decyzji administracyjnej, jest ustalenie przez organ istnienia lub powstania określonych stosunków prawnych, przy wskazaniu wiążących konsekwencji obowiązującej normy prawnej. Organ odniósł się również do interpretacji strony wobec pojęcia **przewozów okazjonalnych**, które według spółki stanowią zarówno krajowy transport drogowy jak i transport drogowy taksówką. Organ podkreślił, iż zupełnie innym uprawnieniem jest licencja na wykonywanie transportu drogowego taksówką, a zupełnie czymś innym licencja na wykonywanie transportu drogowego osób, którą legitymowała się spółka. Organ przytaczając przepisy ustawy o transporcie drogowym, podkreślił, mimo braku w niej legalnej definicji **przewozów** dokonywanych taksówką, to jednak licencja na krajowy transport drogowy osób nie uprawnia do wykonywania transportu drogowego taksówką. Uzasadniając, nałożenie kary pieniężnej, podkreślił, iż mimo oświadczenia strony jakoby urządzenie zainstalowane w pojeździe było "drogomierzem - dalmierzem połączonym z kasą fiskalną", organ uznał, iż urządzenie znajdujące się w kontrolowanym pojeździe było taksometrem elektronicznym. Stwierdził to, na podstawie świadectwa legalizacji oraz na podstawie wymogów rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać taksometry elektroniczne (Dz. U. z 2003, Nr 108, poz.1014).

Organ odwoławczy podkreślił, że zarzuty strony skarżącej dotyczące naruszenia przez organ przepisów postępowania administracyjnego, należało uznać za chybione, z uwagi na fakt podjęcia przez organ kroków niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego niniejszej sprawy, poprzez wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o protokół kontroli, dokumentację fotograficzną oraz dokumentację zgromadzoną w sprawie.

W obszernej skardze, wniesionej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, skarżąca spółka zarzuciła naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i zastosowanie przepisu art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym oraz naruszenie przepisów postępowania administracyjnego art. 7, 10 i 77 § 1 k.p.a. poprzez zaniechanie dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, brak zapewnienia czynnego udziału strony w każdym stadium postępowania oraz brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Dodatkowo zarzuciła naruszenie przez organ art. 101 k.p.a., obligującego organ do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zawieszenia postępowania. Strona skarżąca wniosła w

związku z tym o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości z powodu naruszenia przepisów prawa materialnego, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

W uzasadnieniu skarżąca podtrzymała w szczególności swoje dotychczasowe stanowisko i argumenty wyrażone w odwołaniu od decyzji organu I instancji. Stwierdziła, że wykładnia systemowa, jak również wykładnia celowościowa zakazów z art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym pozwala na sformułowanie wniosku, że przepis ten nie powinien być odnoszony do przedsiębiorcy, który profesjonalnie, na podstawie licencji, prowadzi działalność gospodarczą w zakresie **przewozu** drogowego osób. Według skarżącej, zakazy objęte tą normą mogą dotyczyć tych przedsiębiorców, którzy wykonują **przewozy okazjonalne** zarobkowe jako działalność "uboczną" w stosunku do swej podstawowej działalności. Przy innej interpretacji omawiane zakazy, z braku kryteriów różnicujących, musiałyby w istocie objąć wszystkich przedsiębiorców świadczących usługi w zakresie **przewozów okazjonalnych**, nie wyłączając licencjonowanych taksówkarzy, co byłoby wnioskiem prowadzącym do rozwiązań sprzecznych z istotą wykonywania działalności, której dotyczą. Z definicji zawartych w ustawie wynika jednoznacznie, że **przewóz okazjonalny** obejmuje swym zakresem każdy **przewóz** osób, który nie jest **przewozem** regularnym, regularnym specjalnym ani **przewozem** wahadłowym. Oznacza to, że **przewóz** taksówkowy jest **przewozem okazjonalnym**. Trudno zatem przyjąć, że ratio legis ustawy obejmuje przedsiębiorców posiadających odpowiednie licencje do wykonywania transportu drogowego osób jako działalność podstawową. Zdaniem skarżącej szersze, aniżeli wyżej podane, adresowanie zakazów z art. 18 ust. 5, nie byłoby uzasadnione, nie tylko z punktu widzenia ogólnych zasad wykonywania transportu drogowego, ale również podstawowych zasad prowadzenia działalności gospodarczej jako takiej.

Jej zdaniem, należy odrzucić wykładnię, która prowadziłaby do rezultatów sprzecznych z podstawowymi zasadami podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej. Nie można sytuacji przedsiębiorców wykonujących **przewozy** tego samego rodzaju, w oparciu o posiadane licencje i zezwolenia, różnicować przy zastosowaniu kryteriów, które nie są prawnie relewantne dla dokonywania takich różnicowań. Z tego punktu widzenia, interpretacja zakazów z art. 18 ust. 5 nie może także zmierzać do wyeliminowania z rynku, z pogwałceniem zasad wolności i konkurencji, określonej grupy przedsiębiorców wykonujących **przewozy okazjonalne**. Omawiane zakazy nie mogą zatem dotyczyć przedsiębiorcy wykonującego działalność profesjonalną w krajowym **przewozie** osób na podstawie licencji, jako działalności podstawowej. Przepis art. 18 ustawy o transporcie drogowym wywołuje także wątpliwości dotyczące konstytucyjności zakazów wymienionych w ust. 5, bowiem odczytane literalnie, są równoznaczne z wprowadzeniem określonych "warunków" wykonywania **przewozów okazjonalnych** w transporcie drogowym, stanowiących ograniczenie zasady wolności gospodarczej (art. 22 Konstytucji) i wymagają uzasadnienia ze względu na ważny interes publiczny. Zdaniem skarżącej nie sposób przekonywująco wskazać ważnego interesu publicznego, poza odwoływaniem się do ogólnych zasad konkurencji na rynku **przewozów**. Zakazy budzą zastrzeżenia także z punktu widzenia zasady równego traktowania przedsiębiorców (niedyskryminacji). Niezależnie od powyższego przepisy art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym zostały sformułowane niezgodnie z zasadami rzetelnej legislacji oraz zasadami techniki legislacyjnej. Nadto art. 18 ust. 5 lit a) jest niezgodny z zasadami logiki, dlatego iż zakaz umieszczania w pojeździe taksometru czyni bezprzedmiotowym zakaz jego używania, a z kolei zakaz używania jest aktualny tylko wówczas, jeżeli zamontowany jest w pojeździe taksometr, co zostało właśnie zakazane. Ponadto, strona wyraźnie podkreśliła, iż organ błędnie zakwalifikował urządzenie pomiarowe zainstalowane w pojeździe jako taksometr, gdyż urządzenie to było drogomierzem-dalmierzem, a podłączenie do niego kasy fiskalnej nie czyniło z niego taksometru.

Dodatkowo, strona skarżąca, podkreśliła, iż obowiązkiem organu było zawieszenie postępowania, z uwagi na fakt, iż przepis art. 18 ust. 5, może zostać uznany za sprzeczny z Konstytucją, w szczególności z

przepisami art. 2, 20 i 22 Konstytucji RP. Dodatkowo podniosła, że ww. przepis pozostaje w kolizji z zasadami wynikającymi z ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 z późn. zm.) oraz, że koliduje z przyjętymi w prawie Unii Europejskiej zakazami podejmowania działań ograniczających podaż usług transportowych i różnicowania warunków działania przewoźników świadczących usługi równoważne.

Uzasadniając zarzut naruszenia przepisów postępowania strona skarżąca podniosła, iż zarówno organ I instancji, jak i organ odwoławczy, nie bacząc na obowiązek wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, wydając decyzje oparły się wyłącznie na protokole przeprowadzonej przez funkcjonariuszy kontroli, a całkowicie pominięły wyjaśnienia złożone przez stronę w toku postępowania. Ponadto organ administracji, wszczynając postępowanie w sprawie, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi, nie wezwał strony do złożenia wyjaśnień i nie zapewnił jej możliwości swobodnego wzięcia udziału w toczącym się postępowaniu. Zawiadomienie strony o wszczęciu postępowania nie mogło być bowiem jednocześnie wezwaniem do złożenia wyjaśnień w sprawie i nie zastosowanie się organu do tego wymogu stanowiło poważne naruszenie przepisów postępowania.

W odpowiedzi na skargę Główny Inspektor Transportu Drogowego wniósł o oddalenie skargi, podtrzymując swoje stanowisko i argumentację zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2002 r., Nr 153, poz. 1269) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle § 2 powołanego wyżej artykułu, kontrola ta jest sprawowana pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Oznacza to, że sądy administracyjne sprawują kontrolę aktów i czynności z zakresu administracji publicznej pod względem ich zgodności z prawem materialnym i procesowym.

Ponadto, zgodnie z art. 134 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2002 r., Nr 153, poz. 1270 ze zm.) - dalej jako p.p.s.a., Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami skargi i powołaną podstawą prawną.

Rozpoznając sprawę pod tym kątem Sąd uznał, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym podjęcie i wykonywanie transportu drogowego, jako gospodarczej działalności usługowej, wymaga uzyskania odpowiedniej licencji. Jednocześnie powyższa licencja nie uprawnia do wykonywania transportu drogowego taksówką, co wynika z zasady określonej w art. 12 ust. 1b cyt. ustawy.

Licencję na wykonywanie transportu drogowego taksówką udziela się przedsiębiorcy po spełnieniu warunków podanych w przepisie art. 6 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym. Licencja ta udzielana jest między innymi na określony pojazd i obszar obejmujący: gminę, gminy sąsiadujące - po uprzednim zawarciu przez nie porozumienia, W. - związek komunalny (art. 6 ust. 4 cyt. ustawy).

Ze wskazanych unormowań wynika, że ustawodawca zróżnicował zasady wykonywania **przewozów okazjonalnych** i **przewozów** wykonywanych na podstawie licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką. Konsekwencją ich odmienności było ustawowe wprowadzenie w art. 18 ust. 5 lit. a) normy prawnej, zgodnie z którą przy wykonywaniu **przewozów okazjonalnych** w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do **przewozu** nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą zabrania się umieszczania i używania w pojeździe taksometru.

Według niekwestionowanych przez stronę ustaleń organów obu instancji, dokonanych w niniejszym postępowaniu, skarżąca spółka posiadała licencję nr [...] uprawniającą do wykonywania krajowego transportu drogowego osób, której wypisem legitymował się podczas kontroli kierujący pojazdem.

W ocenie Sądu, inspektorzy [...] Wojewódzkiego Inspektoratu Drogowego prawidłowo ocenili, że licencja ta nie spełniała warunków określonych w art. 6 ust. 4 ustawy o transporcie drogowym dla licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką. Nie była bowiem wydana na kontrolowany pojazd oraz nie precyzowała, zgodnie z tym przepisem - obszaru, na którym przedsiębiorca był uprawniony do świadczenia usług transportowych osób. W konsekwencji, licencja ta uprawniała wyłącznie do wykonywania **przewozów okazjonalnych** zdefiniowanych w art. 4 pkt 11 ustawy o transporcie drogowym, jako **przewóz** osób, który nie stanowi **przewozu** regularnego, **przewozu** regularnego specjalnego albo **przewozu** wahałowego, gdyż nie odpowiadała warunkom licencji "taksówkowej".

Z ustaleń organu administracji wynikało, że w kontrolowanym pojeździe zainstalowane było urządzenie techniczne w postaci taksometru. Twierdzeniu skarżącej, że urządzenie zainstalowane w pojeździe nie było taksometrem przeczy świadectwo legalizacji ponownej z dnia [...] grudnia 2006 r. Przedmiot określony w tym świadectwie to taksometr elektroniczny, a miejsce jego ustawienia to pojazd marki M. nr rej. [...], czyli pojazd kontrolowany. Nie może zatem być wątpliwości, co do tego, że urządzenie to było taksometrem, który mógł być zainstalowany wyłącznie w taksówce. Nadto, na stronie drugiej świadectwa został podany układ taryf "taksometru elektronicznego zainstalowanego w taksówce".

W konsekwencji, zdaniem Sądu, organ prawidłowo ustalił, iż wykonywany przez skarżącą spółkę w dniu [...] grudnia 2007 r. **przewóz okazjonalny** w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do **przewozu** nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą - wykonywany był z naruszeniem zakazu umieszczania w pojeździe taksometru. Tym samym, organy administracji prawidłowo zastosowały dyspozycję przepisu art. 92 ust. 1 i ust. 4 ustawy o transporcie drogowym w zw. z lp. 2.9. ust. 1 załącznika do tej ustawy.

Sąd nie podzielił podniesionego w skardze argumentu, jakoby unormowania przepisu art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym naruszały konstytucyjną zasadę wolności gospodarczej określoną w art. 20 i art. 22 Konstytucji RP, nie znajdując podstaw do zawieszenia postępowania w sprawie niniejszej.

Przepis art. 22 Konstytucji sankcjonuje właśnie możliwość ograniczenia wolności działalności gospodarczej przewidując, że jest ono dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. O tym, że wolność działalności gospodarczej nie ma charakteru absolutnego, wielokrotnie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w swym orzecznictwie (np. wyrok TK z dnia 21 kwietnia 2004 r., sygn. akt K 33/03, OTK-A 2004/4/31). Wprowadzone przez ustawodawcę zakazy dotyczące sposobu wykonywania **przewozów okazjonalnych** nie dotyczą istoty tej konstytucyjnej swobody, a nadto są zgodne z zasadą proporcjonalności.

Powyższe argumenty nie pozwalają także na uznanie, by postanowienia przepisu art. 18 ust. 5 cyt. ustawy prowadziły do naruszenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa. Przyjęta przez Konstytucję formuła równości wobec prawa, wyrażona w art. 32 Konstytucji RP mieści się w ogólnym, opisowym pojęciu równości jako przynależności danych podmiotów do tej samej klasy, którą wyróżniamy z punktu widzenia cechy uznanej za istotną. Nie jest ona tożsama z pojęciem identyczności. Zdaniem Sądu, równość wobec prawa należy rozumieć tak, iż wszystkie podmioty charakteryzujące się daną cechą istotną w stopniu równym mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań dyskryminujących, czy też faworyzujących (tak również: B. Banaszak, Prawo konstytucyjne, s. 456-457, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2001, s. 221 i nast.; podobnie L. Garlicki, Polskie prawo

konstytucyjne. Zarys wykładu, wydanie 2, LIBER, Warszawa 1998, s. 94 i nast.).

Innymi słowy, jeśli określona norma prawna traktuje odmiennie adresatów, którzy odznaczają się określoną cechą wspólną, wówczas mamy do czynienia z odstępstwem od zasady równości. Odstępstwo takie nie jest tożsame z naruszeniem art. 32 Konstytucji. Niezbędna staje się wówczas ocena przyjętego kryterium zróżnicowania. Równość wobec prawa, to także zasadność wybrania takiego, a nie innego kryterium różnicowania podmiotów prawa (patrz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 maja 1998 r., sygn. akt U 17/97, OTK 1998 nr 3, poz. 34; podobnie: wyrok WSA w Łodzi z dnia 21 stycznia 2004 r., sygn. akt I SA/Łd 128/03, ONSAiWSA 2004/2/40).

W świetle poglądów doktryny, jak również orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego należy stwierdzić, iż podważane przez skarżącą spółkę unormowania art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym nie naruszają konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w przepisie art. 32 Konstytucji RP. Wbrew jej zarzutom, negowane zakazy ustawowe nie łamią powyższej zasady, albowiem nie różnicują w prawach przedsiębiorców transportowych, odwołując się jedynie do kryterium sposobu świadczenia usług przewozowych. Nie ulega wątpliwości, że regulacja przyjęta przez ustawodawcę w 2005 r. traktuje jednakowo wszystkich przedsiębiorców wykonujących swoją działalność na podstawie ogólnej licencji transportowej wydanej w oparciu o przepis art. 5 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym. Jednocześnie jednak zmierza, poprzez art. 6 ust. 1, do wyraźnego odróżnienia tych przedsiębiorców od podmiotów świadczących specyficzne usługi transportu drogowego osób taksówką. To podmioty świadczące usługi transportu drogowego osób taksówką, w świetle ustawy o transporcie drogowym, zobowiązane są do spełnienia wielu innych dodatkowych i surowszych wymogów w zakresie prowadzonych usług przewozowych. W tym stanie rzeczy, bezzasadny jest zarzut skarżącej dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji.

Za niezasadny należało uznać także zarzut naruszenia przepisów postępowania poprzez uniemożliwienie stronie czynnego udziału w postępowaniu. Jak wynika bowiem z akt administracyjnych, [...] Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego w piśmie z dnia [...] grudnia 2007 r. poinformował stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego, powiadamiając ją jednocześnie o możliwości złożenia wyjaśnień na okoliczność stwierdzonych w trakcie kontroli nieprawidłowości. Należy też zaznaczyć, iż skarżąca z możliwości tej skorzystała, przedstawiając swoje stanowisko w piśmie z dnia [...] grudnia 2007 r.

W ocenie Sądu, organy administracji obu instancji wyczerpująco zbadały wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane z niniejszą sprawą oraz przeprowadziły dowody służące ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej (art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a.). Organ odwoławczy w uzasadnieniu decyzji wymienił dowody, na podstawie których został ustalony stan faktyczny, zatem bezpodstawny jest zarzut wydania decyzji wyłącznie w oparciu o protokół kontroli. Twierdzenie skarżącej, że zawiadomienie strony o wszczęciu postępowania nie może zawierać jednoczesnego wezwania do złożenia wyjaśnień w sprawie jest natomiast bezpodstawne, bowiem przepisy postępowania administracyjnego takiego zakazu nie zawierają.

Odnosząc się zaś do zarzutu skarżącej naruszenie przez organy obu instancji przepisów art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. w zw. z art. 101 k.p.a., poprzez niezastosowanie przepisu obligującego organ administracji do wydania postanowienia w przedmiocie zawieszenia postępowania, Sąd stwierdził, iż naruszenie przepisów postępowania w tym zakresie nie miało wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia wydanego w sprawie.

Zgodnie z przepisem art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, sąd uwzględniając skargę na decyzję, uchyla decyzję w całości lub części, jeżeli stwierdzi inne naruszenie przepisów postępowania, jeśli mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zatem warunkiem uwzględnienia skargi z tego powodu przez sąd jest ustalenie, że gdyby nie było stwierdzonego w

postępowaniu sądowym naruszenia przepisów postępowania, to rozstrzygnięcie sprawy najprawdopodobniej byłoby inne. Podkreślić w tym miejscu należy, iż Główny Inspektor Transportu Drogowego decyzją z dnia [...] lipca 2008 r., odniósł się do wniosku strony o zawieszenie postępowania, stwierdzając brak przesłanek do zastosowania trybu przewidzianego art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a.

W ocenie Sądu, w stanie faktycznym niniejszej sprawy, organ prawidłowo ocenił, iż pomiędzy sprawą zawisłą przed Trybunałem Konstytucyjnym o stwierdzenie niekonstytucyjności art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym, a prowadzonym postępowaniem administracyjnym w sprawie naruszenia przez skarżącą przepisów ustawy o transporcie drogowym, nie występuje zależność o jakiej mowa w art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., a w związku z tym nie było podstaw do zawieszenia postępowania administracyjnego.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zaskarżona decyzja oraz utrzymana nią w mocy decyzja [...] Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego, odpowiadają prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku, działając na podstawie przepisu art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi